

НОЩЬ ВЪ БАРА

Въ балетна премяна, ухана, Татяна пияна мълчи
и въ менъ безнадежда — подъ вежди поглежда и свежда очи.
Тя знае, че бае сега е случаенъ, окаянъ и клетъ
(дотътрялъ се тука, почукалъ наслука) — за скука клиентъ.

Но тласна вратата ржката на знатенъ — приятенъ младежъ
и Рени се сепна и трепна съ просвѣтналъ въ момента копнежъ,
а Жени предъ него застана, засмѣна, съ пияни очи,
въ които отдавна забравена слава и младостъ личи.

Анетъ е въ тревога — за бога, не смогна — отъ много късметъ,
да срещне младежа съ надлеженъ, разнѣженъ приветъ,
а той на колѣни пакъ Рени и Жени — блажени — е взелъ.
Тѣ пѣсни му пѣятъ, лудѣятъ и смѣятъ се съ чаши въ ржце.

Оркестрътъ все свиря и сбира въ неспира разтиренъ екстазъ.
и, съ вихъръ балетенъ, суетна, безцвѣтна дотлѣва нощъта. . .
Такъвъ е животътъ — циниченъ, безличенъ, приличенъ на баръ,
но кой ли вхомотенъ въ живота най-скотския хвърлилъ е заръ? . .